

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. Ловеч, 12.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на тринадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА
Членове: ИВАН ИВАНОВ
ВАСИЛ АНАСТАСОВ

при участието на секретаря ЦВЕТОМИРА БАЕВА
в присъствието на прокурора Цв. М. П.
като разгледа докладваното от ИВАН ИВАНОВ Въззивно административно наказателно дело № 20224300600237 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази :

Производството е по чл. 328 и сл. от НПК.

Постъпила е въззивна жалба от Р. М. М.-адвокат от АК- Ловеч, с адрес на кантората- гр. Л., ул. „Възраждане" № 63, като защитник на обвиняемия ЕД. ИЛ. ЕМ. с ЕГН-***** с постоянен адрес: ***** против Решение от 07.04.2022 год. постановено от Л.ския Районен Съд по АНД № 272/ 2021 год. по описа на съда, с което ЕД. ИЛ. ЕМ., е признат за виновен, в това, че на 23.12.2018 г. около 13.00 часа, пред дом № 37 на ул. „С." в гр. Л., област Ловеч, при управлението на собствения си лек автомобил марка „Ауди", модел „А3" с рег. № ОВ **** ВМ, нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в чл. 40, ал. 2 от ЗДвП: „По време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да

му сигнализира за опасности", и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на М.В.Д. от същия град, изразяваща се в трайно затрудняване на движенията на горните крайници вследствие на причинените при сблъсъка травматично счупване на втора метакарпална кост на лява ръка и травматично счупване на главичката на дясна лъчева кост без разместване с последвало консервативно лечение - престъпление по чл.343, ал. 1,б. „б", предл. 2-ро, вр. с чл. 342, ал. 1, предл. 3-то от НК, вр. с чл. 40, ал. 2 от ЗДвП, като на основание чл. 78а, ал. 1 от НК го освободил от наказателна отговорност и му наложил административно наказание глоба в размер на 1000 /хиляда/ лева в полза на държава.

На основание чл. 78а, ал. 4 НК не наложил на обвиняемия ЕД. ИЛ. ЕМ. административно наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство.

Посочва, че по горното АНД е защитник на обвиняемия ЕД. ИЛ. ЕМ.. С Решение, постановено на 07.04.2022 год. без да са налице предпоставките по чл. 303 ал.2 от НПК обвиняемия бил признат за виновен, като по отношение на подзащитния му се приело, че е осъществил състава на престъпление по чл.343 ал.1 б. „б" предл.2-ро вр. чл.342 ал.1 предл.3-то от НК вр. чл.40 ал.2 от ЗДвП, поради което и на основание чл. 78а, ал. 1 от НК съдът освободил обвиняемия от наказателна отговорност и му наложил административно наказание глоба в размер на 1000 лв. /хиляда лева/.

Заявява, че не са доволни от индивидуализираното по-горе решение, с което обвиняемия бил признат за виновен за вмененото му деяние и в срока по чл. 319 от НПК го обжалват изцяло. Първоинстанционният съд, според него, не съобразил поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност данните по делото, тъй като ако бил сторил това, неминуемо щял да стигне до единствено правилния извод, че не са налице достатъчно данни, съобразно които обвиняемия да бъде признат за виновен по така повдигнатото му обвинение. С решението си РС Л. приел, според тях, неправилна и противоречива на обективната истина фактическа обстановка.

Моли Окръжен съд-Ловеч, като разгледа жалбата им, да приеме за основателни оплакванията им в нея и на основание чл. 336 ал. 1 т. 3 от НПК да постанови Решение, с което да оправдае изцяло обвиняемия ЕД. ИЛ. ЕМ. по така повдигнатото му обвинение и за което деяния му е наложено

съответното наказание, тъй като първоинстанционното Решение е неправилно.

Поради липса на мотиви на решението сочи, че след като се запознае с тях, в срока по чл. 320 ал.3 от НПК, с писмено изложение ще допълни доводите на въззивната . жалба.

Моли Окръжен съд-Ловеч, на основание чл. 336 ал. 1, т. 3 от НПК да постанови ново Решение, с което обвиняемия да бъде признат за невиновен и напълно оправдан, след като отмени обжалваното от него Решение от 07.04.2022 год. постановено от Л.ския Районен съд по АНД № 272/ 2020 год. по описа на съда, с което обвиняемия бил признат за виновен.

Постъпила е и допълнителна жалба от адвокат Р.М. по горното ВНАХД, в която отново сочи, че е защитник на въззивника ЕД. ИЛ. ЕМ..Приема, че с Решение, постановено на 07.04.2022 год. без да са налице предпоставките по чл 303 ал.2 от НПК обвиняемия бил признат за виновен, като по отношение на подзащитния му се приело, че е осъществил състава на престъпление по чл.343 ал.1 б. „б" предл.2-ро вр. чл.342 ал.1 предл.3-то от НК вр. чл.40 ал.2 от ЗДвП поради което и на основание чл. 78а, ал. 1 от НК съдът го освободил от наказателна отговорност и му наложил административно наказание глоба в размер на 1000 лв. /хиляда лева/.

Отново заявява, че не са доволни от индивидуализираното по-горе Решение, с което обвиняемия бил признат за виновен за вмененото му деяние и в срока по чл, 319 от НПК | го обжалват изцяло. Първоинстанционният съд, според тях, не съобразил поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност данните по делото, тъй като ако бил сторил това, неминуемо щял да стигне до единствено правилния извод, че не са налице достатъчно данни, съобразно които обвиняемия да бъде признат за виновен по така повдигнатото му обвинение. С решението си РС Л. приел неправилна и противоречива на обективната истина фактическа обстановка.

Конкретизира, че на процесния ден въззивникът е управлявал автомобила си на заден ход, като пътят му е бил свободен и по време на движението си, което е било със скоростта на пешеходец поради особеността на пътната настилка, постоянно е наблюдавал пътя зад превозното средство. Това е видно и от приетото в решението, доколкото съдът приел приближаване на паркирания джип и е направил маневра по неговото заобикаляне, като се е

отдалечил от паркираното МПС и при изравняването на колите е настъпил удар в следствие на неправомерното поведение на пешеходеца, която не изпълнила своите задължения. С оглед естеството на движение на автомобила той не е спирал и се е движил, като начина на придвижване - на заден ход и изпълнението на маневра с много ниска скорост, предполага и постоянното наблюдение на пътя зад автомобила, но неправомерното поведение на пострадалата е било непредвидими, доколкото тя не се е съобщила с участника в движението, който има предимство, а отделно от това се поставила в положение да не може да бъде предварително видяна. Прави предположение, че пострадалата явно и поради възрастовите особености и отслабен слух, както се установило в съдебно заседание, не е забелязала движещия се автомобил, като не го е видяла заради паркирания пред дома и джип и неизпълнението на императивните норми на чл. 108 и чл. 114 от ЗДВП. Счита за безспорно, че пострадалата е навлязла неправилно в платното за движение, а това е станало и внезапно, които нарушения на нейните задължения са поставили водача на автомобила в обективна невъзможност да я забележи и да отреагира своевременно въпреки ниската си скорост на придвижване. Пострадалата, според него, е съобщила различни версии за местоположението си при съприкосновението с автомобила, като неотменно заявявала, че се е намирала на импровизирания тротоар и не е стъпвала на платното за движение, което е обективно и житейски невъзможно, доколко автомобила на въззивника е следва да извършва маневра на самия тротоар, но наличието на спрелия джип изключва тази възможност.

Приема, че в случая невниманието и неправомерното поведение на пешеходеца е причина за настъпилото ПТП на самото платно за движение, като вменената причина на доверителя му за липса на достатъчно концентрация и липса на завишено внимание би била относима за избягване на всяко ПТП, но единствената причина нарушението от страна на пострадалата на посочените по-горе императивни норми от ЗДВП, доколкото ако били изпълнени от нея нямало да се стигне и до съответните последици. Счита, че се установило по делото, че доверителят му е наблюдавал непрекъснато пътя зад превозното средство, което се установява от начина му на придвижване и предприетите маневри.

При тези съобщения моли Ловешки Окръжен съд/ЛОС/, като разгледа жалбата им, да приеме за основателни оплакванията им в нея и на основание

чл. 336 ал. 1 т. 3 от НПК да постанови Решение, с което да оправдае изцяло обвиняемия ЕД. ИЛ. ЕМ. по така повдигнатото му обвинение и за което деяние му е наложено съответното наказание, тъй като първоинстанционното Решение е неправилно.

Моли, на основание чл. 336 ал. 1, т. 3 от НПК да постанови ново решение, с което обвиняемия да бъде признат за невиновен и напълно оправдан, след като отмени обжалваното от него решение от 07.04.2022 год. постановено от Л.ския Районен съд по АНД № 272/ 2020 год. по описа на съда, с което обвиняемия бе признат за виновен.

В съдебно заседание прокурор Ц.П. счита, че жалбата против решение по АНД № 272/2021 г. на РС – Л., е неоснователна и моли да бъде оставена без уважение.

Споделя изводите изцяло на първоинстанционния съд за доказаност безспорно на извършеното престъпление, както и безспорно е установено авторството на извършеното деяние и РС – Л. с решението си правилно е приложил материалния и процесуалния закон, поради което моли съдът да потвърди първоинстанционния съдебен акт.

Адво к а т Р. М. счита, че постановеното решение на първоинстанционния съд е неправилно и незаконосъобразно. Доколкото счита, че доверителят му е управлявал действително процесния автомобил на заден ход по настилка, която не е асфалтова, а е от камъни на пътя, което предполага и ниската му скорост, като той е наблюдавал пътя си назад. Приема, че този извод може да се изведе от обстоятелството, че той е направил маневра по заобикаляне на спрелия джип, но единствената причина за настъпването на процесното ПТП, е неправилното поведение на пешеходеца, защото тя не е изпълнила своите задължения, определени в императивните норми на чл. 108 и 114 от ЗДвП, а именно: тя се е появила внезапно на платното за движение, а не както заявява, че е била на импровизирания тротоар. Приема, че тя е била на платното за движение. Това е безспорно доколкото тя е стояла зад спрелия джип и е тръгнала изведнъж без да се огледа и да види движещия се по пътя автомобил. Счита, че поведението на доверителя му е правомерно, а причината за настъпване на ПТП-то е поведението на пешеходеца. В този смисъл първоинстанционното решение счита, че е неправилно и незаконосъобразно и моли съдът да бъде

отменено.

Въззивната инстанция като съобрази направените възражения в жалбата и допълнителната такава и възраженията от страна на защитника – адв. Р.М. в хода на съдебни прения, събраните по делото доказателства, мотивите на Районен съд – Луковит и сам като извърши проверка изцяло на правилността на решението, независимо от основанията, посочени от страните, съгласно задължението си по чл.314,ал.1 от НПК, счете жалбата за подадена в законно установения срок, но разгледана по същество неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА

Безспорно е установено, че въззивника ЕД. ИЛ. ЕМ. е роден на 07.11.1979 г. в гр. Л., живеел в същия град на ул. „С.“ № 47, и работел като шофьор в собствената си фирма „ЕТ“ ЕООД. Същият е правоспособен водач от 1998 г., с придобити категории D, C, B, SE, AM, TKT, BE. От приложената справка за нарушител/водач на МПС е видно, че на същия са налагани административни наказания за нарушения по ЗДвП.

Пострадалата М.В.Д. била пенсионерка, вдовица и живеела на ул. „С.“ в дом на № 37. Същата е съседка на въззивника и двамата се познават, като преди инцидента имали добри междусъседски отношения.

Улица „С.“ представлява пътно платно с неравни настилки, включващо два импровизирани тротоара застлани със сипица (ситни каменна настилка) и платно за движение, покрито с неравна каменна настилка (макадамова) с лек низходящ наклон на север.

На 23.12.2018 г. по обяд пострадалата Д. била в дома си заедно с дъщеря си - свид. П.Д.В., и госта им - свид. Б.В.Й.. Гостът бил паркирал лекия си автомобил (джип) „Сузуки Гранд Витара“ пред входната врата (портата) на дома ѝ, като половината на автомобила била на тротоара, а другата - на платното за движение.

Около 13.00 часа, въззивника заедно със своята съпруга - свид. С.М. Е.а, напуснали дома си на ул. „С.“ № 47 с управлявания от обвиняемия лек автомобил „Ауди А3“ с рег. № ОВ **** ВМ, негова собственост.

Автомобилът се движел бавно (с неустановена точна скорост) на заден ход по платното за движение на улица „С.“ и приближавал дома на пострадалата.

В това време пострадалата М. Д. била тръгнала към близкия магазин. Излизайки от входната врата на двора, тя поела надясно по тротоара, след което заобиколила изотзад паркирания джип на св. Й. и стъпила на платното за движение с лице обърнато на север, а гръб - на юг, откъдето идвал автомобилът на въззивника, и продължила напред в посока към магазина.

В същия момент автомобилът на Е. задминавал паркирания джип, като водачът - въззивника Е., нямал пряка видимост назад поради конструкцията на автомобила, и се ориентирал единствено от огледалото за централно и за странично обратно виждане. Е. не видял пострадалата, която вече била стъпила на платното за движение, и когато управляваният от него автомобил я застигнал, я блъснал в областта на гърба. Ударът настъпил между задната лява част на автомобила - левия стоп, и седалището на пострадалата Д.. В резултат на удара, тялото ѝ паднало напред, първоначално се подпряла с ръце - лява длан и десен лакът, но поради недостатъчната опора в тези точки, последвал и удар на лицето ѝ в пътната настилка./л.37 и 38 ДП/.

Чувайки звука от удара, въззивника спрял веднага, излязъл от автомобила и разговарял с пострадалата, казвайки ѝ, че не я е видял, като ѝ предложил да я закара до болницата. Пострадалата се изправила, отказала предложената помощ и продължила да върви по пътя си надолу, а въззивника и съпругата му продължили пътя си с автомобила.

Малко по-късно, след като вече се върнала в дома си, М. Д. започнала да усеща силна болка в травмираните си ръце. Затова дъщерята на пострадалата - свид. П.В., я завела да потърси медицинска помощ във ФСМП - Л., до където били откарани с автомобила на свид. Б. Й..

В лечебното заведение пострадалата била приета в 13.35 часа. След преглед и образно изследване било установено, че ѝ е причинено травматично счупване на втора метакарпална кост на лява ръка, травматично счупване на главичката на дясната лъчева кост - без разместване, и разкъсно-контузна рана на челото. След оказаната спешна помощ пострадалата била освободена за домашно лечение.

На същия ден - 23.12.2018 г. в 17.52 часа, свид. П.В. подала сигнал за произшествието на телефона за спешни повиквания 112, по повод на който

домът им бил посетен от полицейски екип - свидетелите М.М. и И.Т.. Пред полицейските служители пострадалата и дъщеря ѝ заявили, че не желаят разследване по случая, защото са в добри съседски отношения с извършителя Едуардо Е..

На следващия ден от РУ Л. поискали от пострадалата писмено обяснение, тъй като не бил отразен резултат от предприетите действия във връзка със сигнала на тел. 112. Св. П.В. описала случая от името на майка си, която поради травмите на ръцете не можела да пише, като заявила: „...комшията Едуард от ул. С. №47 връщаше назад с леката си кола. Същият не ме е забелязал и ме бутна със задната част на автомобила. След това слезе с жена си от колата и каза - Не съм те видял! Какво да направя. — след това продължи по пътя си. Аз се върнах вкъщи и казах на дъщеря ми да вървим на болницата...След посещението в болницата ни посъветваха да се обадим и до полицията на тел. 112 във връзка с инцидента. Момчетата дойдоха, ние им обяснихме какъв е случаят и че своевременно сме се разбрали помежду си и желая да бъдат прекратени разследващите действия по случая... "

На 09.01.2019 г. пострадалата подаде жалба до прокуратурата в гр. Л. за инцидента, с която поиска задълбочена проверка и при наличие на данни за извършено престъпление срещу нея, да бъде образувано досъдебно производство. С постановление на прокурора от 15.03.2019 г. било образувано досъдебно производство № 61/2019 г.

В хода на разследването била назначена съдебно-медицинска експертиза, която е възложена на д-р М.Г.. Въз основа на писмените доказателства - медицинската документация от ФСМП - Л., вещото лице дало заключение, че при ПТП на пострадалата М. Д. били причинени: 1. Разкъсно контузна рана, довела до временно и неопасно разстройство на здравето; 2. Травматично счупване на втора метакарпална кост на лява ръка, която довела до затруднение движението на лявата ръка за около 45 дни; 3. Травматично счупване на главичката на дясна лъчева кост без разместване с последващо консервативно лечение, довело до затруднение в движението на дясната ръка за около 2-3 месеца. Според вещото лице, установените увреждания са причинени от индиректно блъскане в областта на гърба и падане на пострадалата напред.

В хода на дело то пред РС-Л., свидетелката М.В.Д. описала накратко

случилото се в съдебно заседание на 07.04.2022 г. като заявила, че желае обвиняемият да бъде наказан, защото три месеца не я потърсил след инцидента, както и че по време на ПТП на улицата са били тя, въззивника и съпругата му./л.27 нохд/.

Както е приел и РС-Л. не е спорно, че на процесната дата и място е възникнало ПТП между автомобила, управляван от обвиняемия Е.Е., и пешеходката М. Д.. Основното спорно обстоятелство, което се поддържа и пред въззивната инстанция е относно причините за настъпване на ПТП, респективно, че за настъпилото ПТП има вина единствено и само пострадалата. От страна на РС-Л. са изложени мотиви в тази насока, като е съобразено, че според обясненията на подсъдимия пострадалата се е блъснала в преминаващия автомобил, а според показанията на пострадалата - е била блъсната отзад, докато е вървяла пеш по улицата изминавайки около два метра от портата, движейки се малко по диагонал, за да отиде към магазина. Тогава колата я ударила отзад.

По-конкретно обосновано РС-Л. е приел, че показанията на пострадалата са съответни на механизма на произшествието и кореспондират на другите доказателствени източници.

Съпоставено е заявеното от нея относно движението ѝ по улицата и ударът отзад, падането, подпирането на ръце и вторичния удар на лицето в настилка. Показанията ѝ съответстват на отразеното в медицинските документи, отразяващи състоянието ѝ скоро след инцидента, потвърдено от св. К.Б. фелдшер, извършила първоначалния преглед в спешна помощ и съставила Фиша за спешна медицинска помощ, а така също и на заключението на съдебно медицинската експертиза, че всички увреждания на пострадалата могат да бъдат обяснени със съобщения от нея механизъм. В подкрепа на показанията на пострадалата са и показанията на дъщеря ѝ св. П.В., които съответстват и на съобщеното от нея чрез системата за спешни повиквания 112, предоставено на съда като доказателство на основание чл. 17 от Закона за Националната система за спешни повиквания с единен европейски номер 112 и приобщено към доказателствата чрез възпроизвеждане на звуковия файл в съдебно заседание. Съответни са и на показанията на служителите от МВР-свидетелите М.М. и И.Т./л.52 и 53 ЗП/. По-конкретно свидетеля М.М. сочи, че около 18.00 на процесната дата са

посетили дома на въззвиваемата и от дъщеря и са установили, че е била блъсната от въззвивника. Свидетеля И.Т. е посочил, че дъщерята на въззвиваемата е обяснила, че въззвивника не е видял майка ѝ, и управлявайки на заден ход я блъснал.

На обвиняемият Е.Е. е повдигнато обвинение за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, предл. 2-ро, вр. чл. 342, ал. 1, предл. 3-то НК, вр. чл. 40, ал. 2 ЗДвП.

Както е посочил и РС-Л. предвид предявеното от прокуратурата, обвинение следва да бъде установено по делото, дали е осъществен от обективна и субективна страна фактическият състав на това престъпление, както и дали въззвивника, като водач на МПС е извършил нарушение на правилата за движение при управление на заден ход и с което по непредпазливост е причинил средна телесна повреда. Т.е. дали това нарушение е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат.

Според чл. 342, ал. 1 НК - „Който при управляване на подвижен железопътен състав, въздухоплавателно средство, моторно превозно средство, плавателен съд, бойна или специална машина наруши правилата за движение, като допуска причиняването на телесна повреда или смърт на другиго, се наказва с лишаване от свобода до две години или с пробация.“

Разпоредбата на чл. 343, ал. 1 гласи, че „Когато с деяния по предходния член по непредпазливост са причинени: буква „а“ - значителни имуществени вреди, наказанието е лишаване от свобода до една година или пробация; буква „б“ - тежка или средна телесна повреда, независимо дали са настъпили последиците по буква „а“, наказанието е лишаване от свобода до четири години за тежка телесна повреда и до три години или пробация за средна телесна повреда;

Съобразени от РС-Л-т са и императивните изисквания при такъв казус, посочени в Тълкувателно решение № 2 от 22.12.2016 г. на ВКС по т. д. № 2/2016 г., ОСНК, а именно, че „Нормата на чл. 343 от НК е препращаща към тази на чл. 342 от НК, която от своя страна е бланкетна. След запълването ѝ със съответно съдържание, се създава забрана за управление или експлоатация на транспортни средства и съоръжения в нарушение на правилата за движение и експлоатация или изискванията за добро качество на ремонт.“ В този смисъл са били и указанията на Окръжен съд-Ловеч в

отменителното решение №50/28.07.2021 по ВАНД №275/2021г.

Правилата за движение по пътищата са регламентирани в Закона за движение по пътищата (ЗДвП) и Правилника за прилагането му.

Глава II, Раздел VIII на ЗДвП въвежда норми за поведение, които всички водачи трябва да спазват при завиване в обратна посока и движение назад.

Както е приел и РС-Л. и въззивната инстанция приема за доказан механизъм на настъпване на ПТП,като въззивника Е.Е. е нарушил задължението по чл. 40, ал. 2 ЗДвП по време на движението си назад непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно - да осигури лице, което да му сигнализира за опасности и което не е сторено от страна на въззивника.

Поради недостатъчна концентрация и видимост от спрелия джип въззивника не е забелязал вървящата по платното за движение пешеходка и когато я е застигнал, я е блъснал отзад.Видно от заключението на вещото лице по съдебно медицинската експертиза –д-р М.Г. телесните увреждания на въззиваемата са причинени индиректно-блъскане в областта на гърба и падане на пострадалата напред./л.38 от ДП./

Налице е пряка причинно-следствена връзка между удара и последвалите увреждания на здравето на пешеходката счупвания на двете ръце и охлузвания по лицето. Уврежданията на двете ръце имат такива медико-биологичните особености, които налага правната им оценка да бъде приравнена на средни телесни повреди, съгласно легалната дефиниция на чл. 129 НК, тъй като движението на всеки един от двата горни крайника е било трайно затруднено - за повече от месец и половина. От заключение на вещото лице е видно,че разкъсно-контузните рани, кръвонасяданията и отоците причиняват временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Обоснован е и извода на РС-Л-т,че от субективна страна деянието е извършено непредпазливо, при форма на вината - небрежност. Въззивника Е. не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди.В този смисъл са и показанията на съпругата на въззивника,която е била запозната с правата си и по чл.119 и 121 от НПК и която сочи,че съпруга ѝ е управлявал колата на заден ход,като е гледал назад,тъй като пред къщата на възиваемата е имало спряна кола и той внимавал да не я удари./л.45/.Т.е.вниманието на възивника е било насочено

към спрелия автомобил и поради което и не е видял своевременно въззиваемата. В този смисъл са и показанията на свидетеля П.В., която сочи, че е чула въззивника да казва, че не е бил видял. /л.46/. В този смисъл са и показанията на самата пострадала, която също сочи, че въззивника е заявил, че не е видял. /л.47/. Т.е. определено въззивника не е изпълнил задължението си чл. 40, ал. 2 от ЗДвП: „По време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да му сигнализира за опасности“.

Пред въззивната инстанция се развиват съображения за изцяло виновно поведение, респективно за причина за настъпване на ПТП от страна на въззиваемата, което въззивната инстанция приема за неоснователно.

Районен съд –Л. е обсъдил и това възражение в мотивите си, като е изложил съображения, които напълно се подкрепят и от въззивната инстанция. По-конкретно от правна страна съдът е приел, че и поведението на пострадалата пешеходка и въззиваема по делото е било нарушение на чл. 114 и чл. 108 ЗДвП. На първо място, защото пострадалата М. Д. е излязла внезапно на платното за движение иззад паркирания джип, което е забранено. В този смисъл са показанията на С.С., която сочи „..не разбрах кога и от къде се появи М...“ /л.45 ДП/. Т.е. тя не е възприета от въззивника, тъй като се е намирала зад паркирания джип и е била извън видимата зона за въззивника, преди да стъпи на платното. Освен това в конкретната пътна обстановка пострадалата е била длъжна да се движи по обособения тротоар, а в случай, че се движи по платното за движение, е била длъжна да го направи в противоположната му страна.

Нарушенията от страна на пешеходката обаче не изключват основната вина на обвиняемия за настъпване на ПТП. Този извод на първостепенния съд е базиран, като е взето предвид особеностите на местопроизшествието - жилищна зона, недобра настилка на пътното платно, паркирани автомобили, затрудняващи движението на пешеходците, множество жилищни сгради, обедно време. С оглед на което и при наличието на тези фактори определено е следвало въззивника при управление на заден ход да съобрази, че във всеки един момент появата на пешеходец е възможна. (вж. Решение № 388/08.02.2016 г. на ВКС по н.д. № 1258/2015 г., III н.о.). Т.е. както вече се посочи

и по-горе и въззивната инстанция приема, че произшествието не би настъпило, ако въззивника е изпълнил при така установената фактическа обстановка задължението си по време на управлението на процесното МПС на заден ход непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да му сигнализира за опасности.

Определено, както е приел и РС-Л-т и поведението на въззиваемата също е допринесло за настъпване на вредоносния резултат, което и е съобразил като смекчаващо отговорността на дееца обстоятелство, тъй като се касае за производство по глава двадесет и осем от НПК и по което съгласно разпоредбата на чл.376, ал.3 от НПК не се допуска граждански иск. Респективно, че същото ще има значение в рамките на друго производство по реда на чл. 51 ЗЗД при обезщетяване на вредите.

Съответни на доказателствата по делото са и изводите на РС-Л-т в тази насока, че в конкретния казус не се касае за деяние извършено при условията на чл. 15 НК /случайно деяние/. В смисъл, че независимо от съпричиняването на резултата от пострадалата, която е започнала да пресича улицата в нарушение на правилата за движение по пътищата, обвиняемият не може да претендира оневиняването си. При констатираните неблагоприятни фактори в конкретната пътна обстановка - недобрата пътна настилка, наличие на друг паркиран автомобил, затрудняващи движението на пешеходците, жилищна зона, въззивника Е. е бил длъжен да осъществи предприетата от него маневра „движение на заден ход“, при обезпечаване на обхвата на видимостта и възможност да възприеме, съответно да спре при наличие на предвидимо препятствие. Именно това нарушение е в причинно-следствена връзка с настъпилия противоправен резултат. Безспорно, както вече се посочи и по-горе е установено, а и не се отрича от съпругата на въззивника, че тя е била в автомобила му, в момента, в който е предприел движение на заден ход и при която маневра сочи, че той е внимавал да не се удари в паркирания автомобил, и същата е била във възможност да слезе от същия, преди започване на маневрата – движение на заден ход и да сигнализира на въззивника за опасности.

В този смисъл, както сочи и РС-Л-т въззивника принципно би могъл да бъде оневинен поради това, че деянието му е случайно /поради внезапно

възникнала опасност на пътя/, само когато той не е допуснал нарушение на режима за осигуряване на видимост, който го е задължавал непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно - да осигури лице, което да му сигнализира за опасности, което всъщност е и първопричина за настъпването на ПТП, и не изпълнявайки това си задължение той сам се е поставил в невъзможност да реагира на опасността, каквато е била появата на пресичащата пешеходка. Т.е. в настоящия казус обоснован е извода на съда, че не са налични доказателства, които да покриват състава на чл. 15 НК.

Непротиворечива, както е посочил и РС-Л-т, е и практиката на ВКС, която се споделя напълно и от въззивната инстанция, в смисъл, че при нарушение на правилата, разписани в чл. 40 ЗДвП - при движение назад няма случайно деяние, защото деецът е длъжен да осигури лице, което да му указва ако няма видимост /Решение № 79 от 24.06.2015 г. по н.д. № 2015/2014 г. на ВКС, III Н.О./

От субективна страна и въззивната страна споделя извода на първостепенния съд, че деянието е извършено под форма на вина непредпазливост (небрежност), като въззивника Е.Е. - не е предвиждал настъпването на общественоопасния резултат, но е могъл и е бил длъжен да го предвиди. В процесния случай задължението на въззивника Е. да предвиди настъпването на съставомерните последици се извежда от качеството му на правоспособен водач на МПС, видно от справката за нарушител/водач-л.59 ДП. Конкретната му възможност да го предвиди пък следва от особеностите на заобикалящата среда, в която не са били налице фактори, които да възпрепятстват ефективното възприемане на пътната обстановка, респективно спазване на посочените по-горе правила при движение на заден ход.

Обосновано е отчетено от РС-Л-т, че престъплението по чл. 343, ал. 1, б. „б“, предл. 2-ро, вр. с чл. 342, ал. 1 от НК е извършено по непредпазливост и за него наказателният закон предвижда наказание лишаване от свобода до три години или пробация.

Видно от приложената справка за съдимост /л.65 ДП/ към датата на деянието въззивника не е бил осъждан за престъпление от общ характер и не е бил освобождаван от наказателна отговорност с налагане на административно наказание./л.65 ДП/.

С престъплението не са причинени съставомерни имуществени вреди, които да подлежат на възстановяване.

След анализа на посочените доказателства обоснован и законосъобразен е извода на първостепенния съд, че от страна на въззивника Е.Е. е осъществен от обективна и субективна страна състана на престъплението чл.343, ал. 1,б. „б", предл. 2-ро, вр. с чл. 342, ал. 1, предл. 3-то от НК, вр. с чл. 40, ал. 2 от ЗДвП, и на основание чл. 78а НК го е освободил от наказателна отговорност и му наложил административно наказание глоба в размер на 1000 лева в минимално предвидения в тази разпоредба размер.

За процесуална чистота на настоящия съдебен акт въззивната инстанция счита, че следва да бъде посочено, че правилно РС-Л. е отчетел при определяне на размера на административното наказание-глоба което е определил в минимален размер от 1000 лева, като е отчетел като смекчаващи отговорността на Е. обстоятелства - добри личностни качества отразени в характеристикната справка-л.63 от ДП, семейното му положение, упражняване на труд, както и съпричиняването от страна на пострадалата на вредоносния резултат.

Необосновано обаче е приел, че въззивника е с“ изряден профил на водач „, тъй като на л.59 и 60 от ДП е приложена справка за нарушител/водач от която е видно, че въззивника Едуард Емилиянов е наказван многократно за нарушения на ЗДвП. Тъй като прокуратурата не е упражнила правото си на протест, този факт, както вече се посочи и по-горе само и единствено, като несъответен на посоченото писмено доказателство се отбелязва и не се вема предвид от въззивната инстанция. Както и с оглед на приетото от страна на РС-Л-т, че от справка на водача за нарушения на ЗДвП е видно, че допуснатите нарушения на ЗДвП са инцидентна проява в живота му.

Предвид на всичко гореизложено, въззивната инстанция приема, че решението на РС-Л. следва да бъде потвърдено .

Водим от гореизложеното и на основание чл. 378, ал.5 във вр. с чл.338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №29 от 07.04.2022 год. постановено от

Л.ския Районен Съд по АНД № 272/ 2021 год. по описа на съда, с което ЕД. ИЛ. ЕМ., е признат за виновен, в това, че на 23.12.2018 г. около 13.00 часа, пред дом № 37 на ул. „С.“ в гр. Л., област Ловеч, при управлението на собствения си лек автомобил марка „Ауди“, модел „А3“ с рег. № ОВ **** ВМ, нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в чл. 40, ал. 2 от ЗДвП: „По време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да му сигнализира за опасности“, и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на М.В.Д. от същия град, изразяваща се в трайно затрудняване на движенията на горните крайници вследствие на причинените при сблъсъка травматично счупване на втора метакарпална кост на лява ръка и травматично счупване на главичката на дясна лъчева кост без разместване с последвало консервативно лечение - престъпление по чл.343, ал. 1,б. „б“, предл. 2-ро, вр. с чл. 342, ал. 1, предл. 3-то от НК, вр. с чл. 40, ал. 2 от ЗДвП, като на основание чл. 78а, ал. 1 от НК го освободил от наказателна отговорност и му наложено административно наказание глоба в размер на 1000 /хиляда/ лева в полза на държавата.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____